

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת תצוה

נאמטא

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

על פרשת השבוע

מתוך קידושא רבה בצפרא דשבתא תשפ"א

עוד וילבשם, ושם היו הבגדים ענין של בגידה שבגדו בהשי"ת בחטא עין הדעת.

והנראה לומר, שכלובשים בגדים צנועים ומכובדים זהו בחינת בגדים שהם לכבוד ולתפארת, אבל כשלובשים בגדים בלתי צנועים המה בגדים של בגידה.

בתוה"ק, ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת (שמות כה ב). הנה בענין הבגדים איכא כמה בחינות, יש בגדים שהם לכבוד ותפארת, ויש בגדים שהם בוגדים, והכוונה שבגד הוא מלשון בגידה וכמ"ש אחרי חטא עין הדעת (בראשית ג כא) ויעש ד' אלקים לאדם ולאשתו כתנות

מתוך רעזא דרעזוין תשפ"א

שהכוונה לחכמי לב. גם יש לבאר הכפל הלשון של חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה. הרי כבר אומר שהם חכמי לב ולמה עוד לכתוב אשר מלאתיו רוח חכמה. ועוד יש לבאר הענין ששמו של משה רבינו אינו מוזכר בפרשתן.

ובהקדים דהנה בספה"ק קדושת לוי מבאר שהבורא ברוך הוא

בתוה"ק, ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת, ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנו לי (שמות כה ב - ג). וצריך לבאר מה שמתחיל הפסוק בלשון יחיד ועשית בגדי קודש והכוונה למשה רבינו כמ"ש (שם פסוק א) ואתה תדבר אל כל חכמי לב. ואח"כ כתוב בלשון רבים ועשו את בגדי אהרן

הרמז בחלוק לבן שאין לו אימרא,
שמורה על האין.

בזה יבואר הדקדוק שגם הרמב"ן ז"ל
מדקדק זה. דהנה בעשיות
הבגדים בפרשת פקודי כתיב בכלם
כאשר צוה ה' את משה ויעשו בגדי
הקודש וגו' כאשר צוה ה' את משה
(שמות לט א). וכן בכל עשיית בגדים
כתיב כאשר צוה ה' את משה. ובפרשת
ויקהל בעשיית המשכן לא כתיב ביה
כאשר צוה ה' את משה. כי בכל
מקום אשר כתיב כאשר צוה ה' את
משה, רמז משה משכל עצמותו לא
השיג רק אשר צוה ה' את משה, עם
משה. כדאמרינן בגמרא שכינה מדברת
מתוך גרונו של משה.

והנה המשכן היה כנגד ישראל והיה
משה מחזיק באמירת ה' אליו
מעשה משכן, אבל בגדי כהונה הרי
משה לא היה כהן ולא השיג זאת רק
כשהיה בטל במציאות ושהבורא יתברך
ידבר עמו ולכך לא כתיב בעשיית
המשכן כאשר צוה ה' את משה,
כלומר עם משה, כי מלאכת המשכן
השיג משה בשכל עצמותו כנ"ל
באמירת ה' אליו, כי המשכן היה כנגד
ישראל כידוע ליודעי חן, אבל בגדי
כהונה לא השיג בשכל עצמותו כנ"ל.

בעולמו ברא ד' דברים המנגדים זה
לזה. אש מים רוח ועפר. וכל זה
כשמסתכלין על עצמותם אבל
כשמסתכלין על שורשם שהם מקבלין
חיות ממקום אחד שם הם באחדות
גמור. וזהו מה שנרמז בגמרא (תענית יא):
במה שימש משה בימי המלואים בחלוק
לבן שאין בו אימרא, כי יש לכל צדיק
וצדיק בחינה מיוחדת שעובד בה את
הבורא וכל בחינה יש לה גוון מיוחדת.
אברהם, בגוון הנזפה ללבן. יצחק, בגוון
אדום. יעקב, בגוון ירוק. וכן משה גוון
מיוחדת וכן אהרן וכן לכל צדיק וצדיק
מדה מיוחדת וגוון מיוחד.

והנה כאשר הצדיקים מסתכלים על
האין סוף ב"ה אז הם בטלים
במציאות כל אחד כפום דרגא דיליה.
וה'אין' על שאין בו שום גוון וציור
נקרא לבן כאשר כתבו כל המחקרים
שגוון לבן אינו גוון כלל, כי לבן מקבל
כל הגוון. וזהו הרמז במה שימש משה,
כי משה עליו השלום לא היה כהן
ומהיכן זכה בכאן למדת כהן גדול
לשמש בימי המלואים. וזה הרמז
בחלוק, על ידי שהיה רבוק בהאין
וכאשר בארנו כשהצדיק מדבק עצמו
באין ושם אינו נראה כלל חס ושלום
שום חלוקת המדות או יעבוד הבורא
יתברך בבחינות כל הצדיקים. וזהו

דבאמת יש גבולות בכלל ישראל, יש כהנים ליום וישראלים, ויש מצוות ששייכים רק לכהנים או ליום מה שישראל אינו יכול לקיימם, אבל ע"י התורה יכולים לזכות לכל הקדושות.

וזה מש"כ ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתי רוח חכמה. דכאן היו צריכים שני בחינות של חכמה. האחת, החכמה בעשיית הבגדים. והשנית, חכמת התורה שעל ידה יוכלו לעשות הבגדי כהונה שע"י התורה יש שייכות לכל אחד מישראל לכל המצוות ולכל הקדושות, ולכן כתיב ועשו את בגדי אהרן שגם הם ע"י התורה היו יכולים לעשות הבגדי כהונה.

ועוד יש לומר בזה, דהנה כ"ק מרן אא"ז זי"ע היה אומר דמנהגינו כשמברכים החודש שהשליח ציבור לוקח הספר תורה כשאומרים הקהל מי שעשה ניסים. ומה הענין בזה, אלא דבמי שעשה ניסים אומרים חברים כל ישראל, ולכן לוקחים אז את ספר התורה לרמו שהאחדות של כלל ישראל הוא ע"י התורה. והם אלו הדברים שאמרנו, שע"י התורה יכולים לזכות לכל הקדושות וזה מה שמאחד כלל ישראל והחכמי לב. שע"י חכמת התורה היה יכולים לעסוק בבגדי כהונה הגם שהם לא היו כהנים.

וזהו הרמז אשר כתיב בעשיית בגדי כהונה כאשר צוה ה' את משה, כלומר עם משה כנ"ל. וזהו הרמז ותירון על קושיא הנ"ל שאינו נזכר שמו של משה בפרשתן העוסקת בבגדי הכהונה, כי פרשת תצוה עיקרו על עשיית בגדי כהונה נאמרה, והיה משה בטל במציאות כדי להשיג עשיית בגדי כהונה, וכשאדם בטל במציאות אינו נקרא שמו עליו, כי איך יקרא בשמו והוא בטל במציאות, ולכך לא כתיב שמו של משה כלל בפרשה ואתה תצוה, ודו"ק היטב.

וזה מה שכתב ועשית בגדי קודש דרך משה רבינו שהיה עניו מאוד מכל האדם והיה דבוק לאין והתבטל ממציאות שלו היה יכול לעשות בגדי כהונה.

ויש עוד בחינה כפי מה שמובא בשם הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע, דאיתא במדרש רבה (שמות ד) וְעָשׂוּ אֶרֶז מִפְּנֵי מַה בְּכֹל הַכֵּלִים הָאֵלֶּה כְּתִיב וְעָשִׂית וּבִארֶז כְּתִיב וְעָשׂוּ אֶרֶז א"ר יהודה ב"ר שלום א"ל הקב"ה יבאו הכל ויעסקו בארון כדי שיזכו כולם לתורה. ואמר בשם זקינו הרה"ק מהר"י מבעלזא זי"ע דכוונת המדרש שע"י התורה יש שייכות לכל אחד מישראל לכל המצוות ולכל הקדושות.

פרשת תרומה תשפ"ב

לאחד התפילה לבחורי החמד שיחי'

איש אל אחיו, וכן מדות הארון שהיו מדות שבורים, מורים על הענין של מצות בין אדם לחבירו. עבודת האדם הוא לשלב העבודה של בין אדם למקום עם הבין אדם לחבירו.

והנה בתוך הארון היו מונחים שני לוחות הברית, ובלוחות היה

כתוב בצד אחד מצות בין אדם למקום, ובצד השני היה כתוב מצות בין אדם לחבירו. ובלוחות כתיב (שם לב טו) שהיו כתובים משני עבריהם מזה ומזה הם כתובים. א"כ יוצא שהצד שהיו כתובים בה המצות שבין אדם למקום מעבר השני היו כתובים בה הבין אדם לחבירו, ומנגד, הצד שהיו כתובים בה המצות בין אדם לחבירו, מעבר השני היה הבין אדם למקום, וגם בזה אנו רואים השילוב בין אדם למקום עם הבין אדם לחבירו, ששניהם הולכים בד בבד.

המנורה היה בהיכל לנוכח השלחן, וידוע דהמנורה רומז לנר מצוה ותורה אור, והשלחן רומז לעניני

כתיב בפרשתך, ועשו ארון עצי שמים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קומתו (שמות כה י). הבעל הטורים כתב, כל מדותיו היו שבורות כחצאי אמות ללמד שכל מי שלומד תורה צריך לשבר ולהשפיל עצמו.

בבר הזכרתי בשבוע שעבר בענין שבירת המדות, כשמתנהג במדותיו הטבעיים שנמבעו כן במבעו, לא יתנהג במדה אחת תמיד. למשל אם הוא איש חסד, לפעמים צריך להתנהג במידת הגבורה היפוך מידת החסד, וכן בכל המדות. וזה הוא עבודת המדות. וענין זה גם מרומז בכרובים שהיו על הכפורת שנאמר בהם (שם פסוק כ) ופניהם איש אל אחיו.

הרי אנו רואים שבארון היה משולב המצות שבין אדם למקום והמצות שבין אדם לחבירו, שהארון רומז על התורה, וזה המצות שבין אדם למקום, והכרובים שהיו פניהם

שהאדם מעורב עם הבריות הוא עובד את השם בהתרוממות בשם כל ישראל.

ואולם זה יש לי לומר שהענין של בין אדם לחבירו אין הכונה במה שנוהגים היום הרבה שמתאספים קבוצה של חברים כליל שישי ואוכלים משולגמ, זה אינו בין אדם לחבירו, אלא שצריכים לקיים את הבין אדם לחבירו באופן נעלה, בעשיית חסד, לחזק מי שצריך חיזוק, וכגון שבחור טוב ילמד עם בחור שקצת יותר חלש בלימודים, וכן על זה הדרך.

יעזור השי"ת שזוכה לעבוד את יוצריו הן בבין אדם למקום, והן בבין אדם לחבירו עדי נזכה לביאת גוא"צ בכ"א. א גומן שבת.

הגשמי, אמנם בשלחן היו מונחים הלחם הפנים, שצורת הלחם היה באופן של פניהם איש אל אחיו, והוא מרמז על הבין אדם לחבירו, כדאמרן. א"כ גם בענין זה היה שילוב של בין אדם למקום, דהיינו המגורה, ששמו אותה נוכח השלחן, שרומז על הבין אדם לחבירו כדאמרן.

זה כלל גדול, כי עבודת האדם הוא להיות 'צו גאט און צו לייט', לדעת איך לשלב הענינים שבין אדם למקום עם הבין אדם לחבירו, שיש שחושבים שא"א לעבוד את השם כראוי אם הם מעורבים בין הבריות, ולכן הם מפרישים עצמם משאר ישראל. אבל לא זו הדרך, אלא אדרבה אצל חסידים ידעו תמיד כי זה מסייע לזה, שע"י

קידושא רבא בצפרא דשבתא

את עם ה' לתורה ולמצוות, בא אליו היצר הרע ואמר לו מה אתה רוצה לעשות לבטל עצמך מתורה ועבודה, שב על מקומך ולא תפסיק מעבודת בוראך, והשיבו הצדיק הנ"ל שרוצה לנסוע עבור מעות. וכששמע זאת היצר הרע הינו לילך, ואמר לו לך לשלום,

בספר 'זוהר חי' (להרה"ק מהר"א מקאמארנא ז"ע) בפרשתן מביא מעשה שהיה עם הרה"ק רבי יצחק מדראהביטש זי"ע, שהיה אביו של הרה"ק רבי יחיאל מיכל המגיד מזלמטשוב זי"ע, שפעם אחת רצה להיות גולה ממקום למקום להדריך

תעשה ביוזם מזה, שיהיה לך מזה רווחים, אז תצליח בדרכיך, ולכן אני מיעצך שאל תחשוב שאתה עושה כן לשמה. והן הן הדברים שאמרנו.

והנה בענין ציפוי הארון כתיב (שמות כה יא) וצפית אתו זהב טהור, ולגבי הכדים כתיב (שם פסוק יג) וצפית אותם זהב, שלא היה זהב טהור והלא דבר הוא. וראיתי ביאור בענין זה, שהארון רומז ללומדי התורה, ואצל לומדי התורה צריך להיות זהב טהור, והוא רמז על הלימוד התורה שצריך להיות לשמה, אך בדי הארון מרמזים על מחזיקי התורה, שע"י הכדים היה מחזיקים את הארון, ואצלם לא כתיב זהב טהור, שאלו שמחזיקים תורה אפילו אם אין כוונתם לשמה, מרוצה נתינתם זו לפני הקב"ה.

ובעין זה מובא בספר בעל שם טוב, שהרה"ק רבי שלום קאמינקער זצ"ל אמר לפני מרן הבעש"ט זי"ע ביאור על מה שמפרש רש"י על הפסוק (שמות כה ב) ויקחו לי תרומה, שרש"י פירש, לי לשמי, בהקדם מה שקיבל מהבעל שם טוב, שנתינת הצדקה עולה יפה אפילו כשאין נתנין לשם שמים, כי מרם הכל ניזון העני, ומחיה את גפשו בצדקה.

וכשהיה כבר בדרך לא חשב כלל על זה רק עשה את עבודתו וקירב את הלכבות לעבודת הבורא.

הגאון רבי ישכר שלמה טייכמאל זצ"ל כתב לבאר על פי עובדה זו, מה שנאמר בכמה מהכלים שבמשכן וצפית אותם זהב טהור, דידוע כי כל המשכן הוא רמז לעבודת ה', ע"כ רמזה כאן התורה"ק עצה עמוקה איך להנצל ולא יפול בפח מוקש של היצר הרע, וכתב וצפית אותם זהב, היינו אם תרצה לילך לדבר מצוה אבל מור יעלה על ראשך שהיצר הרע יעכב על ירך, ע"כ תצפה אותם מצוה בזהב, היינו שאתה חושב רק בשביל זהב ואז תלך לבטח בלי עיכוב כי גם הוא יסכים על ירך.

ובן היה מעשה אצל הרב עמנואל פישמן הי"ו, שיש לו חברה במאנסי שמוכרים תוכנות תורניים למחשבים, וסיפר לי שבהשקפה ראשונה חשב לעסוק בענין זה לשם מצוה שיהיה לאנשים יכולת ללמוד מתוך אותם תוכנות, ונכנס לכ"ק אאזמו"ר זי"ע ושטח לפניו את מעשיו ואת כוונותיו, ואמר לו זקיני אם תעשה את זה לשם מצוה אזי היצר הרע ישים כל מיני מכשולות ומניעות כדי שלא יצא הדבר לפועל, אבל אם

ב"ה שאנו זוכים לגשמי ברכה, וכבר הזכרתי בשבוע הזה מה שכתב רבי יהודה החסיד, שכאשר יהיו ארבעה ימי קריאה רצופים בתורה, אזי באותו החודש יהיו גשמים. ותמך את דבריו בפסוק (דברים לב ב) יערוף כמטר לקחי וגו'. שלפי התורה כך השפעות הגשמים. ולכן זה לא פלא שאחרי שהיה לנו השבוע ארבעה ימים רצופים של קריאת התורה, (ששני הימים של ר"ח היה בימי שלישי ורביעי) שזוכים לגשמי ברכה. והענין של גשם זה לא רק המים, אלא כשיורד גשמים יורד איתו שפע גדול.

ויהי רצון שנוכה לכל מיני השפעות טובות, ושנוכה לכיאת גוא"צ בב"א.

ואמר רבי שלום קאמינקער שלפי זה מבואר דברי רש"י, שהיה קשה לרש"י דהכי הוי למקרא לומר ויתנו לי תרומה, אלא שמלת לי מורה על לשמי, כי כפשוטו לא יתפרש כי לי תבל ומלואה, וכיון שמלת לי הכוונה בזה לי לשמי, שוב לא יוכל למכתב ויתנו לי תרומה, דבאמת נתינת צדקה יכולה להיות אפילו שלא לשם שמים, רק שכיון שכן הדבר, שהותר ליתן צדקה אפילו שלא לשם שמים, עכ"פ ויקחו לי תרומה, שיראה המקבל צדקה לקבל אותה לשם שמים, שלא לקבל הצדקה לשם מותרות ח"ו, רק לצרכים הצריכים לו.

דעו דדעוין

זקני הרה"ק האמרי נועם זי"ע כתב שנאה לומר בדרך רמז אשר איך ראוי לאדם להתפלל לפני הקב"ה עבור צרכי פרנסה וכדומה, הלא האדם יודע זאת בטוב מה שפגם כל ימי היותו על האדמה. אמנם עם כל זה יש אופן גם להתפלל עבור פרנסה, היינו שתפילתו תהיה שיקח הש"ת השפע מאומות העולם אשר חטפו

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת (שמות כה ב). וברש"י ויקחו לי תרומה - לי לשמי.

איתא במדרש (ספר הבהיר סי' מג, זהר ב רעא) ויקחו לי תרומה לרומם אותי עם תפלתכם עיי"ש.

השפע הבא לעולם עבור ישראל. כי להאומות בודאי אינו ראוי להיות להם השפעות טובות, אשר אינם יודעים את ה' וגדולתו ונפלאותיו. וממילא כאשר יסתלק השפע מהם יחזור ממילא השפע לישראל. וזה שהורה לנו הקב"ה איך לעמוד ולהתפלל על טובות ישראל ופרנסתם. והיינו ויקחו לי תרומה, וכדברי המדרש לרומם אותי בתפילתכם.

עוד כתב באמרי נועם שגם בדרך רמז יש לפרש כי 'תרומה' גימטריא 'קול תפלה'. וזהו ויקחו לי תרומה, היינו שהתפלה תהיה לי לשמי, כפירשי' ז"ל, שעיקר תפילתכם יהיה על כבוד השכינה, מאת כל איש, שכל איש ישראל יהיה תפלתו באופן זה. ואמנם עם כל זה אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, היינו שתוכל ליקח ע"י התרומה שהוא רומז לתפילה כנ"ל, כל אחד נדבת לבו מה שהוא צריך לו, הן פרנסה או בנים ושאר טובות האדם. ואמנם באופן וזאת התרומה, היינו שזאת תהיה עיקר תפילתכם בענין זה, אשר תקחו מאתם זהב וגו', היינו שיקח הקב"ה מאומות העולם ההשפעה המכונה בשם זהב וכסף. ועל ידי שיקח השפע מהם ממילא תחזור כל ההשפעות לישראל.

ובהמשך מביא עוד ענין לגבי תפילה מה שכתב הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע (זאת זכרון ואתחנן) לפרש הכתוב (דברים ד טו) ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל תמונה, ודקדק שם האיך שייכות זה לזה. ואמר אשר לכאורה היה מהראוי שהאדם לא ישמור עצמו משמירת גופו בעשותו איזה מצוה, אשר בכל מצוה יש לה שורש בעולמות העליונים, והאדם העושה מצוה מרבק עצמו בשורש העליון, ושם למעלה אין תמונת גוף כלל. ולכן גם האדם אף שהוא גוף מחומר לא יזהר כלל בשמירת גופו.

לזאת אמרה התורה הקדושה כי אין דרך זה נכון, כי כמו שהקב"ה אף שהראה עצמו בהר סיני בפני כל ישראל, לא נתלבש עצמו כביכול בתמונת גוף, אף שירדה שכינה למטה. כמו כן כשהאדם עושה דבר מצוה ומדבק עצמו למעלה באור עליון, ג"כ לא ישנה תפקידו לזכור בריאות גופו לשמרו מכל הדברים המפסידים הגוף. וזה ונשמרתם וגו' כי לא ראיתם כל תמונה ביום דיבר ה'.

אמנם בשעת התפלה או צריך להיות באמת במסירות נפש שלא

מנגד, ויפנה את מחשבתו בעולמות העליונים, ולא לזכור כלל מעניני גוף יסוד העפר, רק לכלול יסוד העפר ביסוד הרוח ואש בעת תפלתו, שמתלהב האדם ברוחו ואור אשו באהבת ה' ויראתו, ונפשו מופשטת מכל עניני העולם הזה, ועל ידי זה נכלל יסוד העפר, ויש לו עליה ע"י יסודות אש ורוח ע"י תפלתו.

וזהו ויקחו לי תרומה, אשר כבר רמזנו לעיל כי 'תרומה' גימטריא 'קול תפלה' ו'אש רוח' גימטריא 'תפלה', היינו בעת הקול של התפלה יתעורר האדם בקרבו יסודות אש ורוח שלו, להכניע בזה יסוד העפר. וזהו שפירש"י לי לשמו, כי 'שמי' גימטריא 'עפר' להכניע יסוד העפר ע"י אש ורוח, ומתלהב רוחו לשמים לאהבת ה'.

ויש לקשר לדברים אלו עוד ענין, ובהקדם מאמר שראיתי מכ"ק האדמו"ר רבי שלמה מבאבוב זצ"ל. ובמאמר המוסגר כשאנו מקשרים מימרא מהאמרי נועם עם מאמר של האדמו"ר מבאבוב, יש לציין מה שסיפר לי אחי האדמו"ר שליט"א מהיילנד פארק כשהיה כאן לאחרונה, שכ"ק אאמו"ר זי"ע הניע להזמין את האדמו"ר מבאבוב לשמחת החתונה לאחד מבניו,

יעלה על לבו שמירת גופו, כי גם בשעת מתן תורה כתוב (שמות כ טו) וכל העם רואים את הקולות וגו', שהקול נתגשם קצת מחמת שבא הקול לעולם השפל הזה.

וא"כ גם אנחנו בהנהגתינו בקול התפלה צריכים להיות מדה כנגד מדה, שבשעת קול התפלה צריך האדם לפנות מחשבתו מכל וכל, ולא יזכור כלל מעניני הגוף. וזה שאמר הכתוב (דברים ד יב) ותמונה אינכם רואים זולתי קול, פירוש זולת בקול היה קצת תמונה שנתגשם מעט, כמו שכתוב רואים את הקולות.

וכתב האמרי נועם דהיוצא לנו מדברי הרבי מלובלין שבשעת התפילה צריך האדם להיות פנוי ממחשבתו מעולם הזה, הן מבריאות גופו ושאר עניני האדם, ורק להיות זך כמלאך שלא להעלות על מחשבתו שום ענין חומר וגוף כלל. והנה כתיב (תהלים קד ד) עשה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט, שיסודות המלאכים הם אש ורוח. והאדם הוא מורכב ג"כ מיסוד העפר שרומז לעצלות, להזהיר עצמו בכל עניני גופו לשמרו בכל אשר ילך.

ואמנם האדם השלם אם רוצה לעבוד ה' באמת, צריך להשליך נפשו

גלוי לכל, כדי שיראו בני ישראל תמיד, אם מעשיהם רצויים לפני המקום, וכשיראו שאין הכרובים מעורים זה בזה ח"ו, ידעו לכוון לבם לאביהם שבשמים.

ואמר האדמו"ר מבאבוב הטעם בזה, דמבואר בספרים הק' וגם בזוהר הק' כמה דכתיב (שם פסוק ב) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה וגו', שרומז על צלותהון דישראל שעולה למעלה עד כסא הכבוד, וידוע מה דאיתא בגמרא (ברכות ה.) רבי אמי ורבי אסי אף על גב דהוו להו תליסר בי כנישתא בטבריא לא מצלו אלא ביני עמודי היכא דהוו גרסי.

ולפי זה שפיר מובן הטעם שמקום הכרובים נקבע אצל הארון דייקא, מאחר שהתפילות עולים ע"י הכרובים שפורשים כנפים למעלה, והתפילה מקובלת ביותר כשהיא במקום תורה, דהיינו הארון.

ועל פי דבריו יש לומר שיש עוד ענין איך שתתקבל תפילתנו בעיני פרנסה וכדומה, והוא על פי מה שאנו רואים אצל הכרובים, שמרומז על תפילות ישראל, שהיו פניהם איש אל אחיו, שכשיהודי מתפלל שיהיה ליהודי השני פרנסה, תפלה זו עולה לרצון לפני השי"ת כמו שאמרו חז"ל

וכשראה האדמו"ר מבאבוב בהזמנה שאנחנו צאצאים לבית דזיקוב, אמר בהתרגשות שאנחנו קרובי משפחה, כי האדמו"ר מבאבוב היה נכד של הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זי"ע, שזקינו הרה"ק מאיר נתן זי"ע בנו של הרה"ק מצאנו זי"ע היה חתנו של הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב.

הרה"ק רבי מאיר נתן נפטר בקיצור ימים, ורבי אליעזר מדזיקוב גידל את ילדיו, ובתוכם את בנו כ"ק האדמו"ר רבי שלמה הראשון מבאבוב זי"ע, וא"כ מה נאה לקשר את דבריהם של שני צדיקים אלו האמרי נועם, והאדמו"ר מבאבוב, שהיה אחיינו של האמרי נועם.

נתנה ראש ונשוכה אל מה שראיתי מובא בשם האדמו"ר מבאבוב שאמר על הפסוק (שמות כה יח) ועשית שנים כרבים זהב וגו' משני קצות הכפרת. ואמרו חז"ל (יומא נד.) בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגללין להם את הפרוכת ומראין להם את הכרובים שהיו מעורים זה בזה ואומרים להן ראו חבתכם לפני המקום.

ולבאורה צריכים להבין מדוע נקבע מקום הכרובים על הארון שהיה לפני ולפנים, ולא בחוץ במקום

בחינות של תשובה, יש בחינה של תשובה כדי שהוא יכול לכלול עצמו תוך בני ישראל, ואחרי שכולל עצמו תוך כלל ישראל, יש תשובה כשהוא שורה תוך כלל ישראל. וכבר הזכרנו שהלשון שובבים בלשון רבים מרמז על שתי תשובות אלו.

ולפי דבריו יש לומר, שמה שעשינו תשובה במשך ימי השובבים היה כדי שנוכל להיחשב בתוך כלל ישראל, ובשבוע הזה הוא הזמן לעשות תשובה כשפנינו איש אל אחיו, לחזור בתשובה כשאנו כלולים בתוך כלל ישראל.

יעזור השי"ת שתפילתנו יתקבלו לרחמים ולרצון, ושנובה לתשובה שלימה עדי נזכה לכיאת גוא"צ בב"א.

(ב"ק צב.) כל המבקש רחמים על חבירו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחילה.

אנו נכנסים ובאים לשבוע האחרון של ימי השובבים ת"ת, בענין תשובה זו של ימי השובבים כבר הזכרנו (ברעוא דרעיון פרשת יתרו) בשם הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זי"ע שיש ענין בכל המצות, שיהודי יכול עצמו בכל מצוה בתוך כלל ישראל, ודקדק המהר"י מבעלזא, איך יהודי שעושה תשובה יכול לכלול עצמו בתוך כלל ישראל בשעה שהוא עושה תשובה, שהלא כשיהודי עושה תשובה הוא חושב שאין גרוע ממנו בכל כלל ישראל, ואיך הוא יכול אז לכלול עצמו תוך עם בני ישראל, ויישב שיש שתי

שמחת הבר מצוה להבה"ח משה יהודה ניו
בן ידידינו הרה"ג רבי חיים שמעון רביע שליט"א
יום ראשון פרשת תרומה אור לכ"ט שבט תשפ"ב

הראשונה שזכה הבחור לקיים היום כלילה הוא מצות השמחה, במה שהוא שמח שמעכשיו והלאה הוא חייב בכל המצוות, שעד עכשיו מה שאביו חנכו בעשיית המצוות היה רק בתורת אינו

שמעתי פעם רעיון במצוה הראשונה שחלה על האדם בזמן שנהיה חייב במצוות בשנה הי"ג, ובפשטות הוא מצות קריאת שמע בערבית, אבל עדיין יש דבר שקודם לה, שהמצוה

מצווה ועושה, ומעכשיו והלאה הוא גדול שחייב בכל המצוות שבתורה, וזה גורם שמחה עצומה בלב האדם.

הערב הוא ליל כ"ט בשבט ומחר בערב בר"ח אדר כבר יש הלכה שמשנכנס אדר מרבין בשמחה (תענית כט.), ואם כן נכוננו לבחור לפניו עוד שתי חודשים של שמחה, ואחריהם יבואו בעז"ה עוד חיים שלמים של שמחה על ידי לימוד התורה וקיום המצוות שאין שמחה גדולה כמו בעבודת ה'.

והנה היום הוא יום ראשון, ועדיין מהדהדים באוזנינו פסוקי הקריאה של פרשת השבוע שקראנו אתמול בשבת ממה שהקדימו בני ישראל נעשה לנשמע (שמות כד ז), וכל כלל ישראל אמרו כן, וכן בחור בר מצוה עד כמה שלמד בשנות ילדותו, עדיין לא הגיע כל כך לדרגה של הבנת התורה, ואם כן כמה שהוא מקיים עכשיו מצוות הרי הוא בגדר של מקדים נעשה לנשמע, שהרי לכאורה היינו אומרים שקודם שבחור בר מצוה מתחיל להניח תפילין יישב וילמד את כל ההלכות, והרי אין אנחנו נוהגים כן כמו שהסברנו שיש בזה ענין של נעשה ונשמע, ובאמת אחרי

שילמד ויבין כדבעי אזי יבוא לנשמע גם כן.

ועוד קראנו אתמול בשבת במנחה מפרשת שבוע זה הפסוק ועשו ארון עצי שטים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו (שם כה ז). והיינו שבכל הכלים מצינו אמות ומדות שבורות, וכתבו בספרה"ק הענין בזה שבא לרמוז לנו הארון שרומז לתורה שבה היו מונחים הלוחות והספר תורה, ואי אפשר לזכות לתורה אלא על ידי שבירת המידות, שהרי לכל אדם יש מידה שמבועה במבעו, ולכל מידה יש גבול מתי ישתמש בה ומתי לא, ומי שהוא במבעו בעל חסד ידע שיש אופן שאין עושים חסד וכדומה.

ובזה בא לרמוז לנו הארון שאם ינהג האדם עם מדותיו באופן שבור היינו במדה ובמשקל ויבחין מתי ישתמש בה ומתי לא אזי יוכל לזכות לתורה ועבודה וליראת שמים.

וזכירתי להכיר את משפחת רביע כבר כמה שנים, ומעלה זו מבועה בהם לדעת איך להשתמש בכל המידות והמעלות הטובות בצורה ובאופן הנדרש על פי דרך התורה, ולכך אין פלא בכך אשר מיוצאי חלציהם הם תלמידי חכמים ועובדי ה'.

יעזור השי"ת שהבחור משה יהודה
 ניו יגדל להיות תלמיד חכם
 וירא שמים, עד כדי כך שהאב הרב
 שמעון יתיחס אחר בנו החשוב ולא
 הבן אחר האב. עדי נזכה לביאת
 גוא"צ בב"א.

ובעזרת ה' יגדל בחור הבר מצוה
 בתורה וביראת שמים כפי
 המידות שקיבל בבית אביו הרב שמעון
 שליט"א, שהוא נתחנך על ברכי הסב
 הרב אפרים שליט"א, ולכך אין פלא
 שזכו לפירות כאלו ב"ה.

סעודת ראש חודש בבית מדרשינו יום רביעי פרשת תרומה ב' דר"ה אדר א' תשפ"ב

ועוד הביא שם ברש"י וז"ל ואונקלוס
 תרגם במלך המשיח, גפן הם
 ישראל, עירה זו ירושלים, שורקה אלו
 ישראל, בני אתונו יבנון היכליה, עב"ל.
 והיינו שכל הפסוק מרמז לענין של
 ביאת המשיח, והרי קודם
 לביאת המשיח ובנין בית המקדש תהיה
 מחיית עמלק כמו שכתוב (שמות יז טז)
 שאין שמו וכסאו של הקב"ה שלם עד
 שימחה זרעו של עמלק, והרי כל הענין
 של חודש אדר הוא מחיית עמלק.

ולפי זה מצינו בפסוק הג"ל כמה רמזים
 השייכים לחודש אדר, והוא פלא.

ויעזור השי"ת שנזכה לבנין בית
 המקדש בביאת גוא"צ בב"א.

הנה הצירוף שם הוי"ה המאיר לחודש
 אדר יוצא מסופי התיבות של
 הפסוק עירה ולשרקה בני אתנו (בראשית
 מט יא), והנה תחילת הפסוק הוא אוסרי
 לגפן עירה וגו', ורש"י פירש שם וז"ל
 נתנבא על ארץ יהודה שתהא מושכת
 יין כמעין, איש יהודה יאסור לגפן
 עיר אחד ויטעננו מגפן אחת, ומשורק
 אחד בן אתון אחד עב"ל.

נמצא שיש בזה רמז לריבוי היין
 ששותים בחודש אדר, שהרי
 משנכנס אדר מרבין בשמחה (תענית כט).
 ואין שמחה אלא ביין (פסחים קט), וכן
 מה שנפסק בשו"ע חייב אינש לבסומי
 בפוריא עד דלא ידע וגו' (תראה ב), ולכן
 שפיר יצא צירוף השם מפסוק זה.

סיום מסכת סוכה כמולל שנות חיים שע"י קהילתנו
בראשות ראה"כ הרה"צ רבי משה וינגב שליט"א
יום רביעי פרשת תרומה ב' דר"ח אדר א' תשפ"ב

ובזה אנו מחשבין כאילו בנינו משכן
לפי דברי הרבי מלובלין.

והנה כגמרא בסוף סוכה (נ:): למדנו
ממעשה דבילגה לעולם חולקת
בדרום, ובסיום למדנו אמר אביי אוי
לרשע אוי לשכיניו טוב לצדיק טוב
לשכיניו שנאמר אמרו צדיק כי טוב כי
פרי מעלליהם יאכלו. ובפשטות הוא
כענין שצריך לסיים בדבר טוב.

ועוד חשבתי לומר כמה שמסיימים
בקללת הרשע וברכת הצדיק
שיש בזה ענין של ארור המן וברוך מרדכי
(מגילה ז:). וכן בפסוק בסוף אסתר (י ג)
כי מרדכי היהודי וכו' דרש טוב לעמו
ודבר שלום לכל זרעו. וכן בומר שושנת
יעקב, ארורים כל הרשעים ברוכים כל
הצדיקים וגם חרבונה זכור לטוב.

ואם כן מה נכון הוא לעשות סיום
למסכת סוכה דוקא בחודש אדר.

ויה"ר שנוכה באמת לבנין המשכן
בבנין בית המקדש, ושנוכה
לסיים הרבה מסכתות. וכן דרכי לומר
שאין הקב"ה מונה דפין אלא שעות,
והעיקר שנלמד ביתר שאת וביתר עוז
עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

הנה נראה לומר טעם כמה שיצא
לעשות סיום מסכת סוכה
בחודש אדר. הרי אנו נמצאים בשבוע
של פרשת תרומה, ואיתא משמיה
דהרה"ק מלובלין זי"ע לשייך פרשיות
אלו למועדי השנה באופן זה, שפרשת
בא- הוא כנגד ימים הראשונים של פסח,
פרשת בשלח- כנגד ימים האחרונים של
פסח, פרשת יתרו- כנגד שבועות, פרשת
משפטים- כנגד ימים הנוראים שהם ימי
דין, פרשת תרומה - כנגד סוכות כמו
המשכן, פרשת תצוה- כנגד חנוכה,
פרשת כי תשא- כנגד פורים שיש בה
מצות מחצית השקל.

והנה בזמן שעשיתי סעודת בר מצוה
לבני, הקימו אהל גדול,
והשמחה היתה בפרשת תרומה,
והזכרתי אז את המימרא הנ"ל שלכן
דבר בעתו מה טוב להקים אהל שהוא
כמו סוכה דוקא בפרשת תרומה.

ובגמרא ברכות (ה). איתא שמיום
שחרב בית המקדש אין לו
להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע
אמות של הלכה בלבד, ואם כהיום
אין אנו יכולים להקים משכן בפועל,
לפחות אנו עוסקים במסכת סוכה

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הרה"ח **רבי דוד גוטליב שליט"א**

לדגל שמחת נישואי נכדיו

הבה"ח החתן **ישדאל אליהו פיין נ"י**

הבה"ח החתן **מדדכי גוטליב נ"י**

למזל"ט בשעטזומ"צ

יזכו לבנות בנין עדי עד, בית נאמן בישראל,

על אדני התורה והחסידות, ויזכה לדוות רוב נחת ותענוג דקדושה

מכל יוצ"ח, בבריות גופא ונהורא מעליא

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ד **משה קירשנבוים שליט"א**

לדגל שמחת נישואי בתו הכלה למזל"ט בשעטזומ"צ

שמחת החתונה תתקיים ביום ראשון יב' אדר א'

פר' כי תשא הבעל"ט באולמי גולדן סקיי

יזכו לבנות בנין עדי עד, בית נאמן בישראל,

על אדני התורה והחסידות, ויזכה לדוות רוב נחת ותענוג דקדושה

מכל יוצ"ח, בבריות גופא ונהורא מעליא